

Andrzej Sapkowski

Zaklínač

V.

Křest ohněm

LEONARDO

LEONARDO
PETŘVALD

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ZAKLÍNAČ

V.

KŘEST OHNĚM

TŘETÍ ROMÁN
O GERALTOVI A CIRI

LEONARDO
PETŘVALD
2011

Andrzej Sapkowski

CHRZEST OGNI

Copyright © 1996 by Andrzej Sapkowski

Translation © 1997 by Stanislav Komárek

Cover Art © 2011 by Michal Ivan

Illustrations © 1997 by Jana Komárková

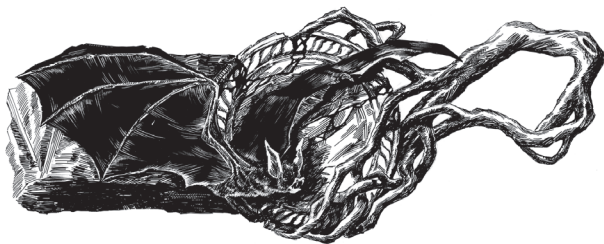
For Czech Edition © 2011 by Lenka Pilchová – Leonardo

ISBN 978-80-7477-038-8 (PDF)

*Through these fields of destruction
Baptisms of fire
I've watched all your suffering
As the battles raged higher
And though they did hurt me so bad
In the fear and alarm
You did not desert me
My brothers in arms...*

Dire Straits

Tehdy řekla věštkyně zaklínači: „Toto je moje rada: Obuj boty železné a do ruky vezmi berlu taktěž železnou. Běž v železných botách na sám konec světa, cestu před sebou železnou holí ohledávej a vlastními slzami skrápěj. Jdi ohněm i vodou, nezastavuj se, zpátky se neohlížej. Až proslapeš železné podrážky, až odřeš železnou hůl, až větrem a žárem vyschnou tvé oči tak, že již nebudou schopny ani slzu uronit, pak dospěješ na konec světa. Tam snad nalezněš to, co hledáš, to, co miluješ. Kdož ví.“

Zaklínač tedy šel. Šel ohněm i vodou, za sebe se neohlížel. Než nevzal si železné boty ani berlu. Vzal jen svůj zaklínačský meč. Neposlechl slova věštkyně. A dobře učinil, poněvadž to byla mizerná věštkyně.

Flourens Delannoy:
Bajky a pohádky

KAPITOLA PRVNÍ

V křoví pokřikovali ptáci.

Svahy údolí byly zarostlé trnitou houštinou dříšťálu a ostružiníku, výtečným místem pro úkryt a pastvu, nic

divného, že se sem slétali drobní opeřenci. Neúnavně zde trylkovali zvonci, cvrlikaly čечetky a konopyky, chvílemi se ozývalo zvučné „pink-pink“ pěnkavy. Pěnkava ohlašuje dešť, pomyslela si Milwa a bezděčně pohlédla na oblohu. Nebylo na ní ani mráčku, ale na to pěnkavy nikdy nedbají. Tak či tak by deště bylo zapotřebí.

Tady, naproti vyústění údolí, bylo lovecké stanoviště poskytující slušnou šanci na dobrý úlovek – zvláště zde, v Brokilonu, v ráji divoké zvěře. Dryády, jež ovládaly rozsáhlé území původního pralesa, lovily poměrně zřídka a lidé neměli odvahu sem přicházet. V těchto místech se lovec pro maso či kožešiny mohl snadno sám stát lovnou zvěří. Brokilonské dryády neměly slitování s vetřelci. Milwa se o tom kdysi přesvědčila na vlastní kůži.

O zvěř v Brokilonu nouze nebyla, přesto však dneska strávila Milwa na čekané již dvě hodiny a stále žádný výsledek. Lovit za pochodu nemohla – měsíc trvajícím suchu vystlalo zemi pod nohama vrstvou suchého listí a větviček, šelestící a chrastící při každém kroku. V těchto podmínkách zaručovalo úspěch pouze nehybné vyčkávání v záloze.

Na oblouku luku se usadila babočka admirál. Milwa ji nezaplašila. Pozorovala, jak motýl skládá a rozkládá pestrá křídla, a zároveň si prohlížela luk, své nové jmění, z něhož se stále nepřestávala těšit. Byla vynikající lučištnicí, dokázala ocenit dobrou zbraň. Ta, kterou třímala v ruce, byla nejlepší z nejlepších.

Vlastnila v životě nepřeberně luků. Strílet se učila z obyčejných jasanových a tisových, avšak záhy dala přednost reflexním lukům ze skládaných materiálů, jakých používaly dryády. Byly kratší, lehčí a pohotovější, díky vrstvené kompozici dřeva, rohoviny a zvířecích šlach též „rychlejší“ než třeba tisové – vystřelený šíp doletěl k cíli rychleji a plochým obloukem, což zvláště při větru zmenšovalo možnost zanášení. Špičkovým výrobkům tohoto druhu se po elfsku říkalo zefhar, neboť načtyřikrát prohnutá ramena lučiště

připomínala právě tento runový znak. Milwa používala zefary dlouhou dobu a přesvědčila se, že ostatní typy se jim nevyrovnají.

Přesto však nakonec objevila takový luk. Nemohlo to být nikde jinde než na Námořním trhu v Cidaris, který byl proslulý přepestrou nabídkou zvláštního a vzácného zboží, dováženého plavci z nejbližších koutů světa, kam až dokázaly doplout jejich koggy a galeony. Kdykoliv se Milwě naskytla možnost, navštěvovala tržiště a prohlížela si cizokrajné luky. Právě tam jednoho dne získala luk, o kterém si myslela, že jí bude sloužit po dlouhá léta – v Zerrickánii vyrobený zefar, vyztužený leštěnými rohy stepní antilopy. Zdál se jí dokonalý. Ale pouze rok. Přibližně po roce, na stejném tržišti a u stejného kupce, našla opravdový skvost.

Ten luk byl dovezen z dalekého Severu. Lučičtě bylo dlouhé přesně šedesát dva palce, na rukojeti z velmi tvrdého dřeva byla připevněna plochá ramena, sklížená střídavě z vrstev ušlechtilých dřev, velrybích kostic a vyvařených šlach. Od ostatních zbraní v krámku se nelišil pouze konstrukcí, nýbrž i cenou. Právě cena byla to první, co upoutalo pozornost lučičtice. Když ale vzala luk do ruky a vyzkoušela jej, bez smlouvání a otálení zaplatila, kolik si obchodník řekl. Čtyři sta novigradských korun. To se rozumí, že u sebe neměla tak ohromnou sumu – musela na trhu prodat svůj zánovní zerrickánský zefar, svazek sobolích kůží a překrásný výrobek elfských klenotníků, korálovou kamej na šňůrce říčních perel.

Leč nelitovala. Nikdy. Nový luk byl neuvěřitelně lehký a neomylně přesný. Třebaže nebyl příliš dlouhý, skrýval v klíženém lučičtí nečekanou sílu. Vybaven dokonale vypnutou třetivou ze lněné a hedvábné příze, měl při čtyřiadvacetnicoulovém napnutí tah padesáti pěti liber. Pravda, některé luky dosáhly tahu přes osmdesát, avšak Milwa to považovala za přehnané. Šíp z její velrybí pětapadesátky překonal vzdálenost dvou set stop mezi dvěma údery srdce a na sto kroků

měl dost síly, aby skolil jelena. Člověka, pokud nenesl zbroj, na stejnou vzdálenost prostřelil naskrz. Po zvířatech větších než jelen a lidech v brnění Milwa střelila málokdy.

Motýl odletěl. Ptactvo se neustále hašteřilo v houští. A pořád se nic neukázalo na dostřel. Milwa se pohodlně opřela o kmen borovice a pohroužila se do vzpomínek. Měla dost času.

*

K jejímu prvnímu setkání se zaklínačem došlo v červenci, dva týdny po událostech na ostrově Thaneddu a vypuknutí války v Dol Angra. Po mnoha dnech se Milwa vrátila do Brokilonu, přivedla s sebou zbytky komanda Scoia'tael, rozprášeného v Temerii při pokusu probít se na území válčícího Aedirnu. Veverky se chtěly přidat k povstání podnícenému elfy z Dol Blathanna. Nepodařilo se jim to a nebýt Milwy, nikdo z nich by nepřežil. Díky ní našly útočiště v Brokilonu.

Ihned po příjezdu jí bylo sděleno, že Aglaïs ji očekává v Col Serrai. Milwu to udivilo, protože Aglaïs byla představenou brokilonských léčitelek a hluboká kotlina Col Serrai se svými jeskyněmi a horkými zřídly byla místem uzdravování.

Poslechla však pozvání, protože byla přesvědčena, že jde o přání nějakého léčeného elfa, který chce jejím prostřednictvím navázat spojení se svým komandem. Když ale spatřila zraněného zaklínače a dozvěděla se, o č jde, popadl ji vztek. S rozevlátými vlasy vyběhla z jeskyně a všechnu zlost si vylila na Aglaïs:

„Viděl mě! Viděl mou tvář! Uvědomuješ si, co mi hrozí?“

„Ne, neuvědomuji,“ odvětila nevzrušeně léčitelka. „Je to Gwynbleidd, zaklínač. Přítel Brokilonu. Je tady od novoluní, čtrnáct dní. A ještě nějaký čas uběhne, než bude moci vstát a chodit. Prahne po zprávách ze světa, zprávách o svých blízkých. Pouze ty mu je můžeš doručit.“

„Zprávy ze světa? Zbláznila ses, divoženko? Máš ponětí, co se teď děje ve světě za hranicemi tvého klidného lesa? V Aedirnu se válčí! V Brugge, Temerii a Redanii je rozvrat, peklo, lov na lidi! Všude pátrají po těch, kteří zosnovali rebelii na Thaneddu! Na každém kroku je plno špiclů a an'givare, stačí jen slůvko utrousit, hubu otevřít, a už si na tebe kat v temné kobce červeným železem posvítí. Teď mám chodit vyzvídat, vypyávat se, sbírat zprávy? Nastavovat krk? Pro koho? Pro nějakého polomrtvého zaklínače? Je to snad můj bratr anebo přítel? Přišlaš o rozum, Aglais!“

„Jestli máš v úmyslu takhle křičet,“ nenechala se vyvést z míry dryáda, „pojďme dál do lesa. On potřebuje klid.“

Milwa se bezděčně ohlédla k jeskyni, kde před chvílí viděla raněného. Je to kus chlapa, musela uznat v duchu, hubený, ale samá šlacha... Hlavu má bílou, ale břicho ploché jako mladík, na první pohled je jasné, že se v životě s nouzí potýkal, ne s pivem a se slaninou...

„Byl na Thaneddu,“ konstatovala, nezeptala se. „Vzbouřenec.“

„Nevím,“ pokrčila rameny Aglais. „Je raněn, potřebuje pomoc. Ostatní mě nezajímá.“

Milwa se zarazila. Léčitelka byla známá svou málomluvností, ale Milwa již stačila vyslechnout klevety dryád z východní hranice a o tom, co se přede dvěma týdny v lese událo, vlastně všechno věděla. O mladé čarodějce s kaštanovými vlasy, která se v magickém záblesku nenadále objevila uprostřed Brokilonu a přivlekla s sebou mrzáka s přeraženou rukou a nohou. Byl to zaklínač, kterého dryády znaly pod jménem Gwynbleidd – Bílý vlk.

Zpočátku, jak vyprávěly vzrušené dryády, žádná nevěděla, co dělat. Zkrvavený zaklínač střídavě křičel a omdlával, Aglais ho obvazovala, čarodějka nadávala. A plakala. Tomu poslednímu Milwa ani za mák nevěřila – kdo kdy viděl vědmu plakat? Později prý přišel příkaz z Duén Canell, od

Stříbroké Eithné, paní Brokilonu. Rozkaz vládkyně lesa dryád zněl: ‚Čarodějku poslat pryč, zaklínače léčit‘.

Byl léčen, to Milwa viděla. V jeskyni ležel v nádrži naplněné vodou z brokilonských čarovných pramenů a jeho v dlahách znehybněné končetiny byly hustě ovinuty šlahouny léčivé conynhaely a výhonky purpurového kostivalu. Byl při smyslech, přestože léčení conynhaelou obvykle leží v bezvědomí, mluví z cesty, promlouvá z nich magie...

„Nuže?“ vytrhl ji ze zamyšlení pokojný hlas léčitelky. „Jak ses rozhodla? Co mu mám povědět?“

„Aby táhl ke všem čertům,“ zavrčela Milwa a rázně si popotáhla brašnou a loveckým nožem obtížený pás. „A ty ho tam můžeš doprovodit, Aglaïs.“

„Je to tvoje rozhodnutí. Nemohu tě nutit.“

„Správně. Nemůžeš.“

Odešla do řídkého borového lesa, ani jednou se neohlédla. Hněvala se.

O událostech, které se přihodily o prvním červencovém novu na Thaneddu, Milwa věděla, vyprávěli o tom Scoia'tael. Během sjezdu čarodějů došlo na ostrově k boji o moc, byla prolita krev a padaly hlavy. Jako na smluvené znamení vpadla tou dobou nilfgaardská vojska do Lyrie a Aedirnu. Začala válka. Zároveň zahájily ozbrojené síly Temerie, Redanie a Kaedwenu mohutné tažení proti Veverkám. Za prvé proto, že vzbouřené mágy prý přišlo na ostrov zbraněmi podpořit komando Scoia'tael. Za druhé: údajně to byl elf anebo půlelf, kdo dýkou bodl a zabil redanského krále Vizimira. Rozzuření lidé se všemi prostředky pustili do Scoia'tael. Rozpoutala se řež, elfská krev tekla proudem.

Ha, napadlo Milwu, možná je něco pravdy na těch kněžských žvástech o blízkém konci světa a posledním soudu. Svět je v jednom ohni, člověk je nejen elfovi, ale i člověku vlkem, bratr bratru nepřitelem na smrt... A zaklínač zasahuje do politiky, účastní se rebelie. Zaklínač má přece za úkol putovat z místa na místo a hubit lidem nebezpečné

netvory! Co svět světem stojí, žádný zaklínač se nemíchal do politiky ani do války. Mezi lidem se dokonce traduje bajka o přihlouplém králi, co chtěl vodu čerpat řešetem, ze zajíce učinit kurýra a ze zaklínače vojvodu. A tumáš, zaklínač poraněn v protikrálovském spiknutí, musí se v nepřístupném pralese před trestem ukrývat. Vskutku konec světa!

„Vítej, Mario.“

Trhla sebou. O sosnu se opírala nevysoká dryáda, jejíž oči a vlasy měly barvu stříbra. Na pozadí lesního porostu jí paprsky zapadajícího slunce vytvořily okolo hlavy svatozář. Milwa poklekla na jedno koleno a schýlila hlavu:

„Buď pozdravena, paní Eithné.“

Vládkyně Brokilonu zastrčila za lýkový opasek nožík ve tvaru srpů.

„Vstaň,“ vyzvala dívku. „Projdeme se. Chci si s tebou promluvit.“

Kráčely bok po boku stínem lesa, drobná, stříbrovlasá dryáda a vysoká, plavá dívka. Trvalo dlouho, než se daly do řeči:

„Dávno jsi nezavítala do Duén Canell, Mario.“

„Měla jsem málo času, paní Eithné. Od Stuzky je do Duén Canell daleko a já... Vždyť víš.“

„Vím. Jsi unavená?“

„Elfové potřebují pomoc. Pomáhám jim přece na tvůj rozkaz...“

„Na mou prosbu.“

„Ovšem. Na prosbu.“

„Mám ještě jednu.“

„Myslela jsem si to. Zaklínač?“

„Pomoz mu.“

Milwa se zarazila a otočila, prudkým pohybem ulomila překážející větvíčku, otočila ji v prstech a hodila na zem.

„Už půl roku,“ řekla tiše, upírajíc zrak do stříbřitých očí dryády, „nasazují život, elfy z rozbitých komand převádím

do Brokilonu. Když si odpočinou a uzdraví se z ran, vodím je nazpět... Je to málo? Neudělala jsem ještě dost? Každého novu odcházím do černé noci... Vždyť už se bojím slunce jako netopýr anebo pušтік...“

„Nikdo nezná lesní stezky jako ty.“

„V lese se nic nedovím, musím mezi lidi. Zaklínač chce, abych mu nosila zprávy. Patřil ke vzbouřencům, jeho jméno budou znát všichni an'givaré. Ani pro mne není ve městech zvlášť bezpečno. Co když mě někdo pozná? Lidé nezapomněli, ta krev je ještě čerstvá... Protože tehdy bylo prolito hodně krve, paní Eithné.“

„Nemálo,“ stříbrné oči staré dryády byly cizí, studené, neproniknutelné. „Nemálo, to je pravda.“

„Jestli mě poznají, narazí mě na kůl.“

„Jsi rozvážná a opatrná.“

„Abych zjistila, co se chce zaklínač dozvědět, musí jít opatrnost stranou. Musím se vyptávat. A v dnešní době je smrtelně nebezpečné projevovat zvědavost. Jestli mne chytí...“

„Máš spojení.“

„Zabijí mě. Umučí. Nebo zavlečou na Drakenborg...“

„Jenže mi něco dlužíš.“

Milwa odvrátila tvář a kousla se do rtu.

„Ano, dlužím,“ přiznala hořce. „Není mi dovoleno na to zapomenout.“

Zavřela oči a ihned se jí stáhla tvář, rty se zachvěly a čelisti stiskly. Pod víčky jí chladným měsíčním světlem tamté noci zasvítila vzpomínka. Vrátila se pronikavá bolest v kotníku, kolem něhož se zadrhla smyčka pasti. Strašlivým trhnutím vyvolaná bolest v kloubech. V uších jí zašustilo listí švihem se vzpřimujícího stromu... Křik, divoké, vyděšené zmítání a plíživý pocit strachu, když pochopila, že se vlastní silou nevyprostí... Strach, vrzání lana, rozhoupané stíny, země nad hlavou a nebe pod nohama, obrácené vrcholky stromů, bolest a krev bušící ve spáncích... A po rozednění dryády, v kruhu kolem ní... Stříbrný smích. Loutka na provázku!

Houpej se, houpej hlavou dolů. Její vlastní, ale zároveň cizí křik. A potom tma.

„Ano, mám dluh,“ potvrdila skrze zaťaté zuby. „Jsem přece z provazu odříznutý oběšenec. Jak vidím, dokud budu naživu, ten dluh nesplatím.“

„Každý má nějaký dluh,“ řekla Eithné. „Takový je život, Mario Barring. Dluhy a splátky, závazky, vděčnost... Udělat něco pro někoho. Nebo možná pro sebe? Protože ve skutečnosti vždy platíme sobě, ne někomu jinému. Každý dluh musíme vyrovnat sami se sebou, každý z nás je zároveň dlužník i věřitel. Jen musíme sami sobě předkládat účty. Při příchodu na svět je nám dána chvíle života, a pak už jen splácíme dluhy. Sobě. Pro sebe. Proto, aby byly vyrovnány, až nadejde konec.“

„Ten muž je ti blízký, paní Eithné. Ten... zaklínač.“

„Blízký. Přestože o tom ani sám neví. Vrať se do Col Serrai, Mario Barring. Běž za ním. A splň mu, oč tě požádá.“

*

V údolí zašustilo listí, praskla větvička. Ozvalo se hlasitě, podrážděné „ček-ček“ vyplašené straky, ptáci odletěli. Milwa zatajila dech. Konečně.

„Ček-ček-ček,“ zakřičela straka. Zapraskala další větvička.

Milwa si upravila starý oblýskaný kožený chránič na levém předloktí a vložila ruku do smyčky na úchyty luku. Z toulce vytáhla šíp, mimovolně přezkoumala stav letek a hrotu. Šípy kupovala na jarmarcích, obvykle vybírala tak jeden z deseti, avšak opeření vždy vyráběla sama. Většina prodávaných hotových střel měla letky krátké a nastavené podél dřívku, Milwa však používala výhradně spirálově opeřené šípy s letkami nikdy kratšími než pět coulů.

Nasadila šíp na tětivu a zahleděla se k ústí údolí, mezi červenými bobulkami ověšené keře dříví.

Pěnkavy neodletěly daleko, opět je bylo slyšet. Pojď,

srnko, pomyslela si Milwa, napínajíc luk. Pojď, jsem připravená.

Ale ještě v křoví odbočily srny k napajedlu u potůčku, tekoucímu ke Stučce. Z údolí vyšel jen srnec. Pěkný, odhadem okolo čtyřiceti liber váhy. Zvedl hlavu, zastříhal ušima, potom přistoupil k nejbližšímu keři a uškubl pár lístků.

Byl otočen dobře, bokem zezadu. Kdyby mezi ním a Milwou právě nestál kmínek stromu, bez váhání by vystřelila. Jestli by trefila do břicha, hrot by je prostřelil a pronikl by k srdci, játrům anebo plícím. Pokud by zasáhla stehno, přetal by hrot tepnu a zvíře by rychle padlo. Čekala, neuvolňovala tětivu.

Srnec náhle popošel pár kroků a otočil se k ní čelem. Milwa v duchu zaklela. Zásah zepředu byl nejistý, šíp mohl minout plíce a skončit někde v břišní dutině. Vyčkávala, zadržovala dech, v koutku úst cítila slanou chuť tětivy. To byla další velká, neocenitelná přednost jejího luku – žádnou silnější anebo nedokonaleji vypracovanou zbraň by nedokázala tak dlouho udržet napjatou, aniž by riskovala únavu svalů a sníženou přesnost střely.

Naštěstí se v následující chvíli srnec otočil bokem. Sklonil hlavu a začal se pást. Milwa vydechla, namířila na komoru a lehce pustila tětivu z prstů.

Nezaslechla však očekávané prasknutí hrotem přeraženého žebra. Srnec vyskočil, frkl a zmizel. Jenom suché větve zapraskaly a zašustilo listí.

Několik úderů srdce stála Milwa nehybně jako kamenná socha lesní bohyně. Teprve když zanikl poslední zvuk, zvolna spustila pravou ruku od tváře a sklonila luk. Uložila si do paměti trasu útěku zasaženého zvířete, klidně se posadila a opět se opřela o strom. Byla zkušená lovkyně, od dětství pytláčila v panských lesích, svou první srnu složila v jedenácti letech, prvního čtrnáctáka – jako předzvěst nebyvalého loveckého štěstí – přesně v den svých čtrnáctých narozenin. Zkušenost ji naučila, že s pronásledováním

poraněného zvířete není třeba spěchat. Pokud zasáhla přesně, srnec neuběhl více než dvě stě kroků. Pokud trefila o něco hůře – ač si takovou možnost ze zásady nepřipouštěla – mohla jí ukvapenost lov jen ztížit. Postřelené zvíře se po krátkém, panickém úprku zastaví. Je-li však pronásledováno a plašeno, dokáže se i před smrtí hnát ozlomkrk a zastavit se až za sedmi horami.

Měla zhruba půl hodiny času. Strčila si do úst utržené stéblo trávy a zamyslela se. Vzpomínala.

*

Když se po dvanácti dnech vrátila do Brokilonu, zaklínač už chodil. Kulhal sice a nezatěžoval čerstvě srostlou kost, nicméně chodil bez cizí pomoci. Milwu to nepřekvapilo: věděla o divotvorných účincích lesní vody a rostliny zvané conynhaela. Zнала také léčitelské schopnosti Aglaís, několikrát byla svědkyní takřka zázračného vyléčení velmi vážně poraněných dryád. A ani pověsti o úžasné houževnatosti a odolnosti zaklínačů nebyly, jak vidno, vycucané z palce.

Nešla do Col Serrai hned po příchodu, třebaže ji dryády upomínaly, že se Gwynbleidd nemohl dočkat jejího návratu. Otálela úmyslně, své poslání nesla stále s nelibostí a chtěla to dát patřičně najevo. Doprovodila do tábora elfy, které přivedla do Brokilonu. Rozvláčně podala hlášení o všem, co je cestou potkalo, a upozornila dryády na lidmi chystanou blokádu hranice na Stučce. Teprve na třetí upomenutí se Milwa zašla vykoupat, převléci a vypravila se za zaklínačem.

Čekal na ni pod cedry na okraji mýtiny. Procházel se, čas od času se protahoval a dělal dřepy. Podle všeho mu Aglaís doporučila cvičení.

„Jaké jsou zprávy?“ zeptal se po pozdravu. Hraná lhotejnost v jeho hlase ji však neoklamala.

„Válka se zřejmě chýlí ke konci,“ mávla rukou. „Nilfgaard rozdrtil Lyrii i Aedirn. Verden se poddal a temerský král uzavřel smlouvu s císařem. Elfové založili vlastní království v Dolině květů, ale Scoia'tael z Temerie a Redanie tam neodešli. Bojují dále...“

„To jsem nemyslel.“

„Ne?“ předstírala údiv. „Ach, ano. Zašla jsem do Dorianu, jak jsi mne žádal, i když to pro mne byla nemalá zacházka. Cesty dnes nejsou bezpečné...“

Odmlčela se. Teď už na ni nespěchal.

„Ten Codrigher,“ zeptala se po chvíli, „kterého jsem měla vyhledat, byl tvůj přítel?“

V zaklínačově tváři se nepohnul ani sval, nicméně Milwa poznala, že pochopil okamžitě.

„Ne, nebyl.“

„To je dobře,“ pokračovala s úlevou, „protože už není mezi živými. Uhořel ve svém domě, ze kterého zůstal jenom komín a zbytek průčelí. Po celém Dorianu se o tom klevetí. Jedni roztrubují, že se nebožtík Codrigher zabýval černou magií a míchal jedy, že uzavřel smlouvu s nečistými silami a nakonec ho pohltilo peklo, druzí se domýšlejí, že strkal nos tam, kam neměl, což prý ostatně bylo jeho zvykem. Někomu to ale zatraceně nebylo po chuti, dal ho tedy odstranit a založit požár, aby zametl stopy. Jaký je tvůj názor?“

Nedočkala se ani odpovědi, ani nic nevyčetla z jeho pobledlé tváře. Pokračovala tedy, ale neslevila ze zlobného a přezíravého tónu.

„Nepřipadá ti zvláštní, že Codrigherův dům vyhořel za červencového novoluní, ve stejnou noc, kdy se udála ta mela na Thaneddu? Jako kdyby se někdo domníval, že Codrigher o té záležitosti něco ví a mohl by mluvit. Jako kdyby mu chtěl někdo zavčas zavřít ústa na věčné časy. Co ty na to? Ha, nic neříkáš. Nejsi moc hovorný patron. Tak ti něco povím já: to vyptávání a pátrání, kterým jsi mě pověřil,

je nebezpečné. Ten někdo může chtít umlčet i jiné huby než jenom tu Codringherovu. To mě napadlo...“

„Omlouvám se,“ promluvil konečně. „Máš samozřejmě pravdu. Ohrozil jsem tě. Byl to příliš nebezpečný úkol pro...“

„Pro ženskou, že jo?“ odhodila prudkým pohybem hlavy z ramen dosud vlhké vlasy. „Tos chtěl říct? Pche, našel se kavalír! Zapiš si za uši, že i když si k čurání musím dřepnout, moje kazajka je podšitá vlkem, a ne zajícem! Neměj mne za zbabělce, když mne vůbec neznáš!“

„Znám tě,“ namítl tiše, nevšímaje si jejího zvýšeného hlasu. „Jsi Milwa – Káně. Doprovázíš do Brokilonu Veverky, jen ty s nimi dokážeš proklouznout mezi hlídkami. Znám tvou odvahu. Jenže já jsem tě lehkomyšlně a sobecky vystavil...“

„Hlupáku!“ přerušila ho zhurta. „Kvůli mě tě hlava bolet nemusí! O své děvče si dělej starosti!“

Potměšile se usklíbla. Tentokrát ho výraz tváře prozradil. Úmyslně mlčela, čekala na další otázky.

„Co o ní víš?“ vypravil ze sebe. „A od koho?“

„Tys měl svého Codringhera,“ odsekla a pyšně pohodila hlavou, „já mám zase svoje známé. I oni mají bystré oči a uši.“

„Mluv. Prosím tě, Milwo.“

„Po tom pozdvižení na Thaneddu to všude vře,“ začala zeširoka. „Rozpoutaly se hony na zrádce. Především na mágy, kteří se zaprodali Nilfgaardu, a na nepřátele všeho druhu. Někteří byli zatčeni. Po některých jako by se zem slehla. Není těžké uhodnout, pod čí křídla se utíkali schovat. Ale nebyli pronásledováni jen čarodějové a zrádci. Vzbouřené mágy na Thaneddu podpořilo zbraněmi komando Veverek, vedl je proslulý Faoltiarna. Toho zvláště usilovně hledají. Každého zajatého elfa berou na mučidla a cíleně se vyptávají na Faoltiarnovo komando.“

„Kdo je ten Faoltiarna?“

„Elf, Scoia'tael. Zatápí lidem jako málokterý jiný. Za jeho hlavu je velká odměna. Ale nehledají jenom jeho. Také nějakého nilfgaardského rytíře, který se prý na Thaneddu objevil. A ještě...“

„Mluv.“

„An'givar se vyptávají na zaklínače jménem Geralt z Rivie. A děvče jménem Cirilla. Ty dva musí za každou cenu dostat živé. Kdo by jim zkřivil vlas, propadne hrdlem. Haha! Musí tě mít v lásce, když mají takovou starost o tvoje zdraví...“

Zarazila se, jakmile spatřila výraz jeho tváře, z níž pojednou zmizel nelidský klid. Uvědomila si, že přes všechnu její zlomyslnou snahu se jí nepodařilo nahnat tomu muži strach. Přinejmenším ne o jeho vlastní kůži. Nečekaně pocítila něco jako stud.

„To jejich špiclování je k ničemu,“ řekla mírněji, avšak stále ještě s úsměškem na rtech. „V Brokilonu jsi v bezpečí. Ani to děvče nedostanou. Když překopali rozvaliny na Thaneddu, trosky té magické věže, která se tam zřítíla... Hola, co je s tebou?“

Zaklínač se zapotácel, opřel se o cedr a ztěžka usedl u jeho kmene. Milwa se vyděsila, když spatřila jeho mrtvolně bledý obličej.

„Agläis! Sirsso! Fauwe! Rychle sem! Cholera, snad nechce umírat? Hej, ty!“

„Nevolej je... Nic mi není... Mluv. Chci vědět...“

Náhle pochopila.

„Pod sutí nic nenašli!“ vykřikla, cítíc, jak též bledne. „Vůbec nic! Nebyla v troskách! I když obrátili každý kámen a pomáhali si kouzly, nenašli ji...“

Otřela si pot z čela a gestem zastavila přibíhající dryády. Uchopila sedícího zaklínače za ramena a sklonila se nad ním, až její světlé vlasy sklouzly na jeho sinalou tvář.

„Špatně jsi mě pochopil,“ mluvila chvatně, nesouvisle, obtížně hledala slova, kterými ho chtěla uklidnit. „Chtěla

jsem ti jen říct, že... Nerozuměls mi. Protože já... Jak jsem měla vědět, že ty... To jsem nechtěla... Já jenom, že to děvče... Že ji nenajdou, protože zmizela beze stopy jako ti čarodějové... Promiň mi to.“

Neodpověděl. Díval se stranou. Milwa se zakousla do rtu, zařala pěsti.

„Za tři dny odcházím z Brokilonu,“ řekla mírně po dlouhém, velmi dlouhém mlčení. „Jen co ubude měsíce a noci budou temnější. Vrátím se za deset dní, možná dřív. Hned po Lammasu, v prvních srpnových dnech. Neboj se. I kdybych měla proslídit celý kraj, dovím se o ní. A ty se dovíš všechno, co o té dívce zjistím.“

„Děkuji, Milwo.“

„Do deseti dnů... Gwynbleidde.“

„Jsem Geralt,“ napřáhl ruku. Stiskla ji bez rozmýšlení. Velmi silně.

„Já jsem Maria Barring.“

Kývnutím hlavy a náznakem úsměvu poděkoval za její upřímnost, poznala, že ji ocenil.

„Buď opatrná, prosím. Dávej pozor, koho se vyptáváš.“

„O mě se nestarej.“

„Tvoji informátoři... Věříš jim?“

„Nevěřím nikomu.“

*

„Zaklínač je v Brokilonu. U dryád.“

„Předpokládal jsem to,“ založil si Dijkstra paže na prsou. „Dobře, že se to potvrdilo.“

Odmlčel se. Lennep si olízl rty. Čekal.

„Dobře, že se to potvrdilo,“ zopakoval šéf redanské tajné služby zamyšleně, jako kdyby hovořil sám k sobě. „Jistota je tak či tak lepší než předpoklad. Ech, kdyby se ještě ukázalo, že Yennefer je s ním... Není s ním nějaká čarodějka, Lennepe?“

„Čarodějka?“ zpozorněl špión. „Ne, pane, není. Co rozkážeš? Chceš-li ho živého, vylákám ho nějakou lstí z lesa. Pokud ho budeš chtít zabít...“

„Lennepe,“ upřel Dijkstra na agenta chladný pohled, „nebuď přehnaně horlivý. V našem oboru se přemrštěná iniciativa nevyplácí. Je vždy podezřelá.“

„Pane,“ zbledl Lennep. „Já jenom...“

„Vím. Jenom ses ptal, co rozkazují. Rozkazují: nechej zaklánače na pokoji.“

„Provedu. Co s Milwou?“

„Ji nech taky na pokoji. Prozatím.“

„Rozkaz. Mohu jít?“

„Běž.“

Agent odešel, tiše a pečlivě za sebou zavřel dubové dveře komnaty. Dijkstra dlouhou dobu nepromluvil, zadumaně hleděl na stůl zavalený lejstry – mapami, dopisy, udáními, protokoly z výslechů, rozsudky smrti.

„Ori.“

Tajemník zvedl hlavu a odkašlal si.

„Zaklánač je tedy v Brokilonu.“

Ori Reuwen si znovu odkašlal a mimoděk se podíval pod stůl na velitelovu nohu. Dijkstrovi ten pohled neunikl.

„Jistě. Tohle mu nezapomenu,“ zavrčel. „Dva týdny jsem se nemohl ani postavit. Ponížil jsem se před Filippou, když jsem musel jako pes škemrat o ty její prokleté čáry, jinak bych pajdal do nejdlejší smrti. Dobře mi tak, je to moje vina, podcenil jsem ho. Nejvíc mě žere, že mu to nemůžu oplatit, rozsekat mu tu jeho vědmáckou prdel! Sám nemám čas a svoje lidi nemůžu zatahovat do osobních účtů! Že nemůžu, Ori?“

„Ehm, ehm...“

„Nechrchlej. Sám vím. K čertu, jak jen ta moc člověka pokouší! Jak svádí, aby ji zneužil! Když ji člověk má, snadno zapomene... A když zapomene, už se nedokáže vrátit... Filipa Eilhart sedí pořád na Montecalvu?“

„Ano.“

„Popadni pero a kalamář. Nadiktuji ti pro ni dopis. Piš... Hrome, nemohu se soustředit. Co je to za křik, Ori? Zatraceně, co se tam venku děje?“

„Žáci házejí kamení na rezidenci nilfgaardského vyslance. Zaplatili jsme jim za to, ehm, ehm, tak se mně zdá.“

„Aha. Správně. Zavři okno. Zítra ať jdou zase házet kamení na filiálku banky trpaslíka Giancardiho. Odmítl mi prozradit totožnost majitelů kont.“

„Giancardi, ehm, ehm, poukázal značnou sumu na válečný fond.“

„Hm. Tak ať jdou kamenovat banky, které nedaly nic.“

„Všechny daly.“

„Nudíš mě, Ori. Piš, povídám! Milovaná Fil, světlo mých... Šlak aby to trefil, pořád zapomínám. Vezmi nový arch. Připraven?“

„Připraven, ehm, ehm.“

„Drahá Filippo. Paní Triss Ranuncul má jistě starost o zaklínače, kterého teleportovala z Thaneddu do Brokilonu. Chtěla tuto skutečnost udržet v tajnosti ba i přede mnou, což se mne tuze dotklo. Uklidni ji tedy, zaklínač je již v pořádku. Dokonce začal vysílat z Brokilonu vyzvědačku s úkolem najít stopu princezničky Cirilly, osůbky, o níž máš přece i Ty mimořádný zájem. Našemu příteli GERALTOVI se zjevně dosud nedoneslo, že zmíněná Cirilla je v Nilfgaardu, kde se chystá ke sňatku s císařem Emhyrem. Postarám se, aby se k zaklínači tato informace neprodleně donesla, neboť mi přece záleží na tom, aby nadále zůstal v Brokilonu. Napsals to?“

„Ehm, ehm, zůstal v Brokilonu.“

„Nový odstavec. Zajímalo by mne... Ori, otírej pořádně ten brk, hrome! Dopis musí vypadat úhledně, píšeme Filippě, a ne dvornímu radovi. Nový odstavec. Zajímalo by mne, proč se zaklínač nesnaží navázat spojení s Yennefer. Nemohu uvěřit, že by to jeho s obsesí hraničící pominutí

smyslů tak zčistajasna vyhaslo, dokonce i v případě odlišného politického stanoviska jeho ideálu. Na druhou stranu, kdyby to byla Yennefer, kdo vydal Cirillu Emhyrovi, a kdybych na to měl důkazy, s chutí bych zařídil, aby se zaklínači dostaly do rukou. Problém by byl odstraněn, ta věrolomná černovlasá kráska by si nebyla jista dne ani hodiny. Se zaklínačem nejsou žerty, dotkne-li se někdo jeho holčičky, Artaud Terranova za to na Thaneddu zaplatil hlavou. Co se týče Yennefer, chci věřit, Fil, že nemáš důkazy její zraedy a netušíš, kde se nalézá. Mrzelo by mne, kdyby to bylo další přede mnou skrývané tajemství. Já před Tebou žádná nechovám... Čemu se hihňáš, Ori?“

„Ničemu, ehm, ehm.“

„Pokračuj! Já před Tebou žádná nechovám, Fil, a věřím ve vzájemnou důvěru. Zůstávám s hlubokou oddaností et cetera, et cetera. Dej, podepíšu to...“

Ori Reuwen posypal list pískem. Dijkstra se pohodlně usadil, sepnul ruce na břicho a zatočil mlýnkem z palců.

„Ta Milwa, kterou zaklínač posílá na výzvědy,“ začal rozhovor. „Co mi o ní povíš?“

„Zabývá se, ehm, ehm,“ odkašlal si tajemník, „převáděním rozprášených elfských band do Brokilonu. Pomáhá Scoia'tael uniknout obklíčení a pronásledování temerskou armádou, díky ní si mohou odpočinout a znovu se zformovat do bojových komand...“

„Nevykládej mi obecně známá fakta,“ přerušil ho Dijkstra. „O její činnosti vím a hodlám ji využít. Nebýt toho, už dávno bych ji předhodil Temerům. Co mi můžeš prozradit o ní samotné? O Milwě jako takové?“

„Pochází, jak se mi zdá, z nějaké zapadlé osady v Horním Soddenu. Ve skutečnosti se jmenuje Maria Barring. Milwa je přezdívka, kterou jí daly dryády. Ve Starší mluvě znamená...“

„Káně,“ skočil mu do řeči Dijkstra. „Já vím.“

„Její děd i praděd byli lovci, pro všechny z jejího rodu byl

les druhým domovem. Starému Barringovi udupal syna los, vyučil tedy lesnímu řemeslu dcerku. Když pak zemřel, její matka se znovu provdala. Ehm, ehm, Maria si s otčímem nerozuměla, a proto utekla z domova. Měla tehdy, jak se mi zdá, šestnáct roků. Odešla na Sever, živila se lovem, ale šli po ní všichni panští lesníci a lovčí, stopovali ji a štvali jako divou zvěř. Zkusila tedy pytláčit v Brokilonu, a tam, ehm, ehm, ji lapily dryády.“

„A namísto toho, aby ji zabily, přijaly ji mezi sebe,“ doplnil Dijkstra. „Ona se jim za to odvděčila. Domluvila se s brokilonskou vědmou, se starou Stríbrookou. Maria Barring je mrtva, ať žije Milwa... Kolik kárných výprav vyřídily, než to těm tupcům ve Verdenu a Keracku došlo? Tři?“

„Ehm, ehm... Čtyři, jak se mi zdá...“ Orimu Reuwenovi se neustále něco zdálo, třebaže měl naprosto neselhávající paměť. „Dohromady to bylo kolem stovky lidí, těch nejzaprísáhlejších lovců skalpů. Dlouho neměli žádné podezření, poněvadž Milwa například vynesla raněného chlapa z obklíčení na vlastních zádech a zachráněný vychvaloval její statečnost do nebes. Teprve počtvrté, ve Verdenu, jak se mi zdá, se někdo plácl do čela. Jakpak to, ehm, ehm, že stopařka, která šikuje expedice proti divoženkám, pokaždé se zdravou kůží vyvázne? Šídlo v pytli neutajíš, vyšlo najevo, že ta povedená průvodkyně vede lidi rovnou pod šípy v záloze číhajících dryád.“

Dijkstra odsunul zápisy z výslechů na okraj stolu, poněvadž se mu zezdalo, že pergameny páchnou mučírnou.

„Tehdy,“ domyslel se, „zmizela Milwa v Brokilonu jako kámen ve vodě. Avšak dodnes nenajdeš ve Verdenu dobrovolníky na tažení proti dryádám. Stará Eithné a mladá Káně provedly tvrdou selekci. A ještě si troufají tvrdit, že provokace je náš, lidský vynález. Ale možná...“

„Ehm, ehm?“ zakašlal tázavě Ori Reuwen, udiven nedokončenou větou a prodlužujícím se mlčením svého šéfa.

„Možná se od nás konečně začínají učit,“ stroze uzavřel špeh větu, dívaje se na udání, protokoly z výslechů a rozsudky smrti.

*

Když nikde nenašla barvu, Milwa poněkud zneklidněla. Připomněla si, že v okamžiku výstřelu udělal srnec krok. Učinil anebo chtěl učinit, to vyšlo nastejno. Zkrátka se pohnul, a šíp jej tak mohl zasáhnout do břicha. Milwa v duchu zaláteřila. Rána do břicha, ostuda pro lovce! Smůla a pech!

Rychle vyběhla do svahu údolí, pozorně prozkoumávala keře a kapradí, hledala šíp. Čtyřlístý ocelový hrot, tak ostrý, že holil chloupky z předloktí, musel na padesát kroků prostřelit srnec skrz naskrz.

Uviděla ho, zvedla, úlevou vydechla a ještě si úlevou třikrát odplivla. Zbytečně se obávala. Šíp nebyl ulepen lepka-vým, zapáchajícím obsahem žaludku. Nebyl potřísněn ani růžovou, zpěněnou krví z plic. Střeliště bylo po celé délce pokryto sytou rudou barvou – hrot prošel srdcem. Milwa se nemusela kradmo plížit lesem, nečekalo ji dlouhé stopo-vání. Úlovek ležel s největší pravděpodobností v houštině vzdálené ani ne sto kroků, barva ji k němu spolehlivě dove-de. Do srdce postřelený srnec musel silně barvit už po pár skocích, sledovat směr jeho útěku bude hračka.

Po deseti krocích našla stopu, vykročila po ní a opět se pohroužila do vzpomínek.

*

Dodržela slib daný zaklínači. Vrátila se do Brokilonu dokonce dříve než mu slíbila, pět dní po svátku Dožínek, pět dní po novu, když začal měsíc srpen, u elfů lammas, sedmý, předposlední sawaed roku.

Překročila Stuzku o rozbřesku společně s pěti Veverkami. Původně vedla devět jezdců, ale vojáci z Brugge jim neustále šlapali na paty a nakonec je pár mil před brodem dostihli. Zaútočili na ně, a teprve když se z říčního oparu vynořil Brokilon, ustoupili – měli strach z lesa. To Milwu a elfy zachránilo. Přepравили se na druhý břeh, vyčerpaní, poranění – a ne všichni.

Nesla pro zaklínače zprávy, byla však přesvědčena, že je Gwynbleidd dosud v Col Serrai. Měla v plánu zajít za ním okolo poledne, až se trochu vyspí. Překvapilo ji, když se znenadání jako duch vynořil z mlhy. Beze slova se posadil a díval se, jak si upravuje místo na spaní, jak rozprostírá houni na navršené větve.

„Ty máš napilno, zaklínači,“ poznamenala nakvašeně. „Jenže já už nevydržím. Den a noc v sedle, necítím zadek a promočená jsem až nad pupek, když jsme se ještě za tmy brodili močálem.“

„Prosím tě, dověděla ses něco?“

„Dověděla,“ odsekla, snažíc se rozšněrovat a zout mokré, odpor kladoucí boty. „Bez velké námahy, poněvadž o tom kdekdo mluví. Neřekls mi, že ta tvoje panenka je taková důležitá osobnost. Myslela jsem si, zaklínačova schovanka, chudinka, sirotek bez rodiny. A vida ji: cintránská princezna! Ha! Nejsi náhodou i ty přestrojený princ?“

„Mluv, prosím.“

„Inu, králové ji už nedostanou, protože vyšlo najevo, že ta tvoje Cirilla jim z Thaneddu ufrnkla rovnou do Nilfgardu, bezpochyby s pomocí čarodějů, kteří zradili. V Nilfgardu ji císař Emhyr přijal s velikánskou slávou. Víš co se povídá? Prý se s ní chce oženit. A teď mě nech odpočinout. Jestli chceš, promluvíme si, až se vyspím.“

Zaklínač mlčel. Milwa rozvísila vyždímané onuce na rozsochaté větvi, tak aby je našly paprsky vycházejícího slunce, a trhla přezkou opasku.

„Chci se svléknout,“ zavrčela. „Co tady ještě okouníš?“

Příznivější zprávy jsi ani nemohl čekat. Nic ti nehrozí, nikdo se na tebe nevyptává, špiclové se po tobě neshánějí. A tvoje děvče uniklo králům, bude císařovnou...“

„Je to jisté?“

„Co je dneska jisté?“ zívla a usedla na příkrývku. „Snad jenom, že sluníčko den co den svoji dráhu z východu na západ urazí. Ale na drbech o nilfgaardském císaři a princezničce z Cintry nejspíš něco bude. O jejich svatbě se tlachá v kdejakém zapadákově.“

„Nač ten překvapivý zájem?“

„Nechápeš? Ona přece Emhyrovi donese parádní věno! Nejen Cintru, ale i země na tomhle břehu Jarugy. Představ si, že je i mou paní, protože já jsem z Horního Soddenu. Ukázalo se, že celý Sodden je její léno. Brr, když v jejích lesích složím jelínka a chytí mě, na její rozkaz mě můžou oběsit. To je prašivý svět, co? Och, zavírají se mi oči...“

„Ještě jednu otázku. Z těch čarodějek... Totiž, z těch čarodějů, kteří zradili, byl někdo zajat?“

„Ne. Ale povídá se, že jedna čarodějka si vzala život. Hned po tom, když padl Vengerberg a kaedwenská vojska vstoupila do Aedirnu. Měla asi výčitky svědomí nebo spíš strach z trestu...“

„Mají v komandu, které jsi přivedla, volné koně? Dají mi elfové nějakého?“

„Aha, máš naspěch,“ zamumlala, balíc se do příkrývky. „Hádám, že vím kam...“

Zarazila se, překvapena výrazem jeho tváře. V tu chvíli pochopila, že zpráva, kterou mu přinesla, zdaleka nebyla příznivá. Uvědomila si, že nic, pranic nepochopila. Náhle, nenadále, neočekávaně pocítila přání usednout vedle něj, zasypat jej otázkami, vyslechnout ho, pochopit, možná mu poradit. Protřela si oči klouby prstů. Jsem vyčerpaná, pomyslela si, smrt mi byla celou noc v patách. Musím si odpočinout. Koneckonců, co je mi po něm, co je mně po

jeho starostech a obavách? A ta holka? Ať jdou k čertu oba! Mor na ně, kvůli nim budu mít nakonec špatné spaní...

Zaklínač vstal.

„Dají mi koně?“ zeptal se znovu.

„Vezmi si, kterého chceš,“ řekla unaveně. „A elfům radši nechod' na oči. Bylo příliš mnoho zabíjení... Vraníka nech na pokoji, ten je můj... Tak co ještě chceš?“

„Děkuji ti za pomoc. Za všechno.“

Neodpověděla.

„Mám u tebe dluh. Jak ho splatím?“

„Jak? Že už konečně vypadneš!“ vykřikla, opřela se o loket a vztekle zacloumala houní. „Já... Já se musím vyspat! Seber koně... A jed! Do Nilfgaardu, do pekla, ke všem ďasům, mně je to fuk! Zmiz! Nech mě na pokoji!“

„Splatím, co jsem dlužen,“ řekl tiše. „Nezapomenu. Může se stát, že i ty budeš potřebovat pomoc. Rameno, o které se budeš moci opřít. Pak vykřikni, vykřikni do noci. A já přijdu.“

*

Srnc ležel v hustém kapradí na svahu, na zemi napité vodou z lesního pramínku, nehybné oko upřené na nebe. Milwa viděla velká klíšťata, přísátá na jeho bělavém břiše.

„Budete si muset najít jinou krev, pijáci,“ zabručela pod nosem, vyhrnula si rukávy a vytáhla nůž. „Protože tahle už stydne.“

Rychlým, zkušeným pohybem rozřízla kůži od hrdla až ke konečníku, obratně se přitom vyhnula genitáliím. Odhrnula vrstvu podkožního tuku, vnořila paže až po lokty do zvířete a vyvrhla vnitřnosti. Otevřela žaludek a žlučník, aby se podívala po bezoárech. Sama v magické vlastnosti bezoárů nevěřila, ale znala dost hlupáků, kteří věřili a byli za ně ochotni zaplatit.

Zvedla ulovené zvíře a položila ho na opodál ležící kmen

rozpáraným břichem dolů, tak aby mohla uniknout krev. Utřela si ruce o kapradí a posadila se vedle své kořisti.

„Posedlý, bláznivý zaklínači,“ promluvila sama k sobě, zahleděna do korun brokilonských sosen sto stop nad svou hlavou. „Vydal ses do Nilfgaardu pro svoji dívku. Putuješ na konec světa, který zachvátil požár, ani jsi nepomyslel na to, jak si zaopatříš jídlo. Víím, máš pro koho žít. Ale máš z čeho?“

Borovice, toť se ví, nerušily její samomluvu.

„Myslím si,“ pokračovala Milwa, vyškrabujíc si špičkou nože krev zpod nehtů, „že nemáš žádnou šanci to děvče získat. Takhle se nedostaneš ani k Jaruze, natož do Nilfgaardu. Myslím, že nedojdeš ani do Soddenu. Myslím, že je ti souzena smrt. Máš ji vepsánu ve tváři, hledí ti z těch tvých hadích očí. Dostihne tě smrt, zaklínači, ani to nebude dlouho trvat. Ale díky tomuhle srnečkovi to aspoň nebude smrt hladem. A to taky něco znamená. Aspoň si myslím.“

*

Když Dijkstra spatřil vcházet do audienční síně nilfgaardského vyslance, skrytě si povzdechl. Shilard Fitz-Oesterlen, ambasador císaře Emhyra var Emreis, měl ve zvyku vést rozhovory diplomatickým jazykem a proplétat věty pompézními jazykovými patvary, srozumitelnými pouze diplomatům a učencům. Dijkstra studoval na oxenfurtské Akademii, a třebaže nezískal titul magistra, znal namyšlený universitní žargon – ovšem používal ho s krajní nechutí. Z hloubi duše nesnášel pompézní ceremoniál.

„Vítám tě, excellence.“

„Pane hrabě,“ uklonil se teatrálně Shilard Fitz-Oesterlen. „Ach, račte odpustit. Měl bych raději použít titul ‚knížecí Jasnosti‘, ‚Důstojný regente‘, ‚Vznešený kancléři‘? Na mou čest, na hlavu Vaší Milosti se tituly tak hrnou, že si nejsem zcela jist, kterým vás počtít, abych dostál protokolu.“

„Nejlepší bude ‚královská Výsosti‘,“ odvětil blahosklonně Dijkstra. „Je ti bezpochyby známo, pane vyslanče, že krále dělá dvůr. A zajisté ti neušlo, že když poručím: ‚Skákat!‘, tretogorský dvůr se o překot táže: ‚Jak vysoko?‘“

Ambasador věděl, že Dijkstra úmyslně přehání, ale rovněž věděl, že ne příliš. Korunní princ Radovid byl malý chlapec, královnu Hedwig zlomila tragická smrt manžela a aristokracie byla neschopná a zastrašená, rozhádaná a nejednotná. Skutečnou vládu představoval teď v Redanii Dijkstra. Bez potíží by získal každou hodnost, které by se mu zachtělo. Jenže Dijkstra, zdálo se, po žádné netoužil.

„Vaše Velkolepost mne ráčila povolat,“ začal opatrně vyslanec, „přičemž pominula funkci ministra zahraničních věcí. Čemu vděčím za tuto poctu?“

„Ministr zahraničí,“ zvedl Dijkstra oči ke stropu, „rezignoval na svůj úřad s ohledem na špatný zdravotní stav.“

Vyslanec sklonil hlavu. Dobře věděl, že bývalý ministr sedí v žaláři, a protože je zbábělec a hlupák, jistě Dijkstroví přiznal vše o svých kontaktech s nilfgaardskou rozvědkou už při pouhé demonstraci mučících nástrojů. Věděl rovněž, že síť zorganizovaná agenty císařské špionáže byla odhalena a všechny nitky nyní třímá v rukou Dijkstra. Pochopitelně že vedly rovnou k jeho osobě, ovšem tu chránila imunita a povinnost ho nutila hrát hru až do konce. Zvláště po překvapivých, důkladně zašifrovaných instrukcích, vydaných šéfem tajné služby Vattierem de Rideaux a koronerem Stefanem Skellenem, císařským zmocněncem pro speciální úkoly.

„Protože nástupce dosud nebyl jmenován,“ pokračoval Dijkstra, „mně přísluší nemilá povinnost informovat tě, pane vyslanče, že jsi v Redanii uznán za personu non grata.“

Vyslanec se uklonil.

„Je politováníhodné,“ odvětil, „že nedorozumění, která se bezprostředně nedotýkají ani království Redanie, ani císařství Nilfgardu, vyvrcholila vzájemným odvoláním

ambasadorů. Nejsem si vědom, že by Císařství podniklo nějaké nepřátelské kroky proti Redanii.“

„Kromě blokády ústí Jarugy a ostrovů Skellige pro naše lodě a zboží. Kromě podporování a vyzbrojování band Scoia'tael.“

„To jsou křivá obvinění!“

„A co koncentrace císařských ozbrojených sil v Cintře a Verdenu? Ozbrojené útoky na Sodden a Brugge? Sodden a Brugge jsou temerské državy, a protože my jsme temerští spojenci, excellence, jsou útoky na Temerii zároveň útoky na nás. A nakonec záležitosti, které se Redanie bezprostředně dotýkají: rebelie na ostrově Thaneddu a úkladná vražda krále Vizimira – a role Nilfgaardu v těchto událostech.“

„Co se týče incidentu na Thaneddu,“ rozhodil pažemi vyslanec, „nejsem zplnomocněn zaujímat oficiální stanovisko. Jeho císařské Veličenstvo Emhyr var Emreis se nezajímá o privátní vyřizování účtů mezi vašimi mágy. Osměluji se poznamenat, že propaganda, která tvrdí opak, je šířena s tichým souhlasem nejvyšších kruhů Redanského království. Naopak naše protesty proti takovému ostouzení jsou brány na lehkou váhu.“

„Vaše protesty jsou přinejmenším udivující,“ pousmál se Dijkstra. „Zvláště když uvážíme, že císař nedělal žádné tajnosti s tím, že na jeho dvoře přebývá cintránská kněžna, která byla unesena právě při povstání na Thaneddu.“

„Cirilla, princezna Cintry,“ opravil ho Shilard Fitz-Oesterlen s důrazem na titul, „nebyla unesena, nýbrž z vlastní vůle vyhledala asyl v Císařství. S incidentem na Thaneddu nemá pochopitelně zhora nic společného.“

„Skutečně?“

„Incident na Thaneddu,“ pokračoval ambasador s kamenou tváří, „císaře vrcholně znechutil. Podlý útok na života krále Vizimira, provedený nesporně šilencem, vyvolal naopak jeho upřímný zármutek a účast. Za těchto okolností musela vzbudit rozhořčení hanebná, mezi lůzou rozšiřovaná

pomluva, hledající původce těchto zločinů v Nilfgaardském císařství.“

„Zatčení pravých pachatelů,“ řekl pomalu Dijkstra, „učiní přítrž pomluvám, o tom nepochybuji. Jejich zatčení a spravedlivé potrestání je pouze věcí času.“

„Justitia fundamentum regnorum,“ zacitoval s vážnou tváří Shilard Fitz-Oesterlen. „Zaručuji, že Jeho císařské Veličenstvo si nepřejí nic jiného. A crimen horribilis non potest non esse punibile.“

„Je v císařově moci splnit toto přání,“ podotkl Dijkstra suše a založil si ruce na prsou. „K hlavním iniciátorům spiknutí patřila též jistá Enid an Gleanna, donedávna čarodějka Francesca Findabair. Z císařské milosti si nyní hraje na královnu loutkového státečku elfů v Dol Blathanna.“

„Jeho císařské Veličenstvo,“ uklonil se odměřeně vyslanec, „v žádném případě nehodlá zasahovat do vnitřních záležitostí Dol Blathanna, nezávislého království, uznaného všemi okolními státy.“

„Nikoliv Redanií. Pro Redanii zůstává Údolí květů nadále součástí království Aedirnu. Třebaže jste s elfy a Kaedwenem roztrhali Aedirn na kusy, třebaže z Lyrie nezůstal lapis super lapidem, příliš rychle vymazáváte ta království z mapy světa. Příliš rychle, excellence. Avšak v tuto chvíli a na tomto místě o tom nebudeme diskutovat. Ať si Francesca Findabair zatím klidně kraluje, spravedlnosti neujde. A co ostatní spiklenci a atentáčníci? Co Vilgefertz z Roggeveenu, co Yennefer z Vengerbergu? Máme důvody domnívat se, že po potlačení puče uprchli oba do Nilfgaardu.“

„Ujišťuji Vaši Milost,“ zavrtěl hlavou vyslanec, „že tomu tak není. A kdyby k tomu došlo, zaručuji, že budou po zásluze potrestáni.“

„Proti vám se neprovinili, vám nepřísluší trestat. Svůj respekt vůči spravedlnosti, která je, jak jsi správně poznal, fundamentum regnorum, by císař Emhyr dokázal, kdyby vydal zločince.“

„Nelze popřít oprávněnost vašeho požadavku,“ přiznal Shilard Fitz-Oesterlen s líčenými rozpaky. „Tyto osoby se nicméně nenacházejí v hranicích Císařství. I v případě, že by se tam objevily, nelze pominout impediment. Extradice se vykonává po soudním rozhodnutí, v tomto případě na úrovni samotné Císařské rady. Vaše Milost by měla uvážit, že přerušení diplomatických styků ze strany Redanie bude posuzováno jako nepřátelský akt, tudíž nelze počítat s tím, že rada vydá nepřátelské zemi osoby, které chtějí vyhledat asyl. Byl by to bezprecedentní skutek... Leda...“

„Leda co?“

„Leda vytvořit precedens.“

„Nerozumím.“

„Pokud by království Redanie bylo ochotno vydat císaři jeho poddaného, ničemného zločince, Císařská rada by měla důvod oplatit toto gesto dobré vůle.“

Dijkstra dlouho mlčel. Budil dojem, že přemýšlí, anebo podřimuje.

„O koho jde?“

„Jméno zločince...“ vyslanec předstíral, že se pokouší rozpomenout, načež sáhl do safiánové složky pro dokument. „Promiňte, memoria fragilis est... Zde. Nějaký Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach. Dopustil se těžkých provinění. Je hledán za vraždu, deserci, raptus puellae, násilí, loupež a falšování listin. Uprchl před hněvem císaře za hranice...“

„Do Redanie? Zvolil si dalekou cestu.“

„Je nám známo,“ usmál se spiklenecky Shilard Fitz-Oesterlen, „že Vaše Milost neomezuje své zájmy výlučně na Redanii. Nemám nejmenších pochybností, že kdyby byl hledaný zločinec zadržen v některém z okolních království, Vaše Milost by o tom věděla z raportů svých početných... známých.“

„Jakže se jmenuje ten zlosyn?“

„Cahir Mawr Dyffryn aep Ceallach.“

Dijkstra se opět nadlouho odmlčel a tvářil se, že pátrá v paměti.

„Ne,“ promluvil nakonec. „Nebyl zatčen nikdo toho jména.“

„Opravdu?“

„V těchto věcech moje memoria nikdy nebývá fragilis. Lituji, excellence.“

„Já rovněž,“ opáčil ledově Shilard Fitz-Oesterlen. „Za těchto podmínek je samozřejmě extradice zločinců neproveditelná. Nebudu již déle zdržovat Vaši Milost. Přeji mnoho zdraví a úspěchů.“

„Navzájem. Šťastnou cestu, excellence.“

Ambasador provedl řadu složitých ceremoniálních úklon a odešel.

„Polib mně sempiternum meam, ty hade,“ zamručel Dijkstra a založil si ruce na prsou. „Ori! Vylez!“

Zpoza závěsu se vynořil tajemník, zrudlý dlouho zadržovaným kašláním a smrkáním.

„Filippa sedí pořád na Montecalvu?“

„Ano, ehm, ehm. Jsou s ní paní Laux-Antille, Ranuncul a Metz.“

„Každým dnem může vypuknout nová válka, každým okamžikem může vzplanout hranice na Jaruze, a ony se zahrabaly na nějakém zapadlém hradě! Vezmi pero a piš: Fil, miláčku... K čertu!“

„Napsal jsem: Drahá Filippo.“

„Dobře. Piš dál: Možná Tě bude zajímat, že ten neřád v okřídlené helmě, který zmizel z Thaneddu stejně tajemně, jako se tam objevil, se jmenuje Cahir Mawr Dyffryn a je synem senešala Ceallacha. Tu záhadnou figuru nehledáme jen my, nýbrž, jak vyšlo najevo, též špehové Vattiera de Rideaux a toho zkurvysyna...“

„Paní Filippa, ehm, ehm, nemá ráda takové výrazy. Napsal jsem: toho lotra.“

„Budiž. Toho lotra Stefana Skellena. Víš stejně dobře jako

já, drahá Fil, že Emhyrova tajná služba hledá zvláště usilovně ty ze svých agentů a emisarů, se kterými hodlá Emhyr skoncovat, ty, kteří místo aby splnili rozkaz nebo zahynuli, zradili a rozkaz nevykonali. Záležitost se jeví jako krajně podezřelá, protože jsme byli přesvědčeni, že onen Cahir měl rozkaz unést princeznu Cirillu a dopravit ji do Nilfgaardu. Nový odstavec. Nečekané, leč oprávněné podezření, které ta věc ve mně vzbudila, stejně jako nepravděpodobnou, nicméně smysl dávající teorii, kterou mám, bych s Tebou chtěl prodiskutovat mezi čtyřma očima. S hlubokou úctou et cetera, et cetera.“

*

Vyrazila rovnou cestou na jih, nejprve po břehu Stužky, přes Spáleniska, pak se přepravila přes řeku a pokračovala vlhkými úvozy zarostlými zeleným kobercem ploníku. Předpokládala, že zaklínač, který nezná okolí tak dobře jako ona, nebude cestovat přes území lidí. Ona sama si zkrátila cestu místy, kde zákrut řeky zasahoval do hloubi Brokilonu. Takto měla šanci dosáhnout ho u vodopádů Ceann Treise. Protože šla rychle a bez zastávek, mohla by jej dokonce předhonit.

Pěnkavy měly pravdu, když ohlašovaly dešť. Obloha na jihu se zachmuřila, povětrí zhoustlo, komáři a ovádi začali být nesnesitelně dotěrní.

Když vjela do lískového houští a prodírala se mezi haluzemi ověšenými ještě zelenými ořechy, vycítila něčí přítomnost. Neuslyšela nikoho, vycítila. Tak poznala, že jsou to elfové.

Zastavila koně, aby v houští ukrytí lukostřelci měli možnost si ji dobře prohlédnout. Zadržela dech, doufajíc, že nenarazila na ukvapence. Okolo srnce, přehozeného přes koňský zadek, bzučela moucha.

Zašelestění. Tlumené hvízdnutí. Zahvízdala v odpověď.

Scoia'tael se jako duchové vynořili z porostu, Milwa si teprve teď ulehčeně oddychla. Zнала je. Patřili ke komandu Coinneacha Dé Reo.

„Hael,“ pozdravila, sesedajíc. „Que'ss va?“

„Ne'ss,“ odvětil stručně elf, na jehož jméno si nevzpomínala. „Caemm.“

Opodál na mýtince odpočívali ostatní. Bylo jich jistě přes třicet, více než kdy dříve mívalo Coinneachovo komando. To Milwu udivilo, poslední dobou členů komand spíše ubývalo, poslední dobou byla komanda většinou jen tlupami otrhanců, vyčerpaných zraněními a horečkou a stěží se držících v sedlech. Toto komando bylo jiné.

„Cead, Coinneach,“ pozdravila jejich vůdce.

„Ceadmil, sor'ca.“

Sor'ca – sestřička. Tak ji nazývali ti, kteří se stali jejími přáteli, když chtěli vyjádřit náklonnost a obdiv. Přestože byli o mnoho, mnoho zim starší než ona. Zpočátku byla pro elfy pouze Dh'oine. Později, když už přijali její pomoc, pojmenovali ji Aen Woedbeanna – Lesní dívka. Poté, co ji lépe poznali, po vzoru dryád jí říkali Milwa. Svoje pravé jméno prozradila jenom těm, kteří jí byli nejbližší, aby tak oplatila stejné gesto z jejich strany. Vyslovovali je Mear'ya, ale s tak rozpačitým výrazem, jako kdyby to slovo mělo v jejich jazyku nějaký nepěkný význam. A vzápětí přecházeli na oslovení sor'ca.

„Kam máte namířeno?“ rozhlížela se Milwa pozorně kolem sebe, ale žádné raněné ani nemocné nespatriła. „Na Osmou míli? Do Brokilonu?“

„Ne.“

Zнала je dostatečně dobře, a tak se zdržela dalších otázek. Stačil jí pohled na nehybné tváře, na přehnaný klid, s jakým se věnovali výstroji a zbraním. Stačil jí jediný pozorný pohled do jejich bezedných očí. Pochopila, že jdou do války.

Obloha na jihu se zatáhla temnými mraky.

„A kam jedeš ty, sor'ca?“ zeptal se Coinneach, pohlédl na naloženého srnce a usmál se.

„Na jih,“ vyvedla ho z omylu. „Do Drieschotu.“

Úsměv zmizel z elfovy tváře.

„Po lidském břehu?“

„Jenom k Ceann Treise,“ pokrčila rameny. „U vodopádů se vrátím na brokilonskou stranu, protože...“

Obrátila se, když uslyšela zafrkání koní. K neobvykle početnému komandu se připojovali další elfové. Nové příchozí znala Milwa ještě lépe.

„Ciarane! Toruviel!“ vykřikla tlumeně, neskrývající překvapení. „Co tady děláte? Ledva jsem vás přivedla do Brokilonu a vy zase...“

„Ess'creasa, sor'ca,“ promluvil vážně Ciaran aep Dearbh. Obvazem na jeho hlavě ještě prosakovala krev.

„Tak je třeba,“ zopakovala po něm Toruviel, opatrně sesedajíc, aby si nenamohla ruku na pásce. „Přišly nové zprávy. Nemůžeme se schovávat v Brokilonu, když je zapotřebí každého luku.“

„Kdybych to věděla,“ zamračila se Milwa, „neobětovala bych se pro vás. Neriskovala bych krk.“

„Zprávy přišly teprve včera v noci,“ vysvětlovala sklíčeně Toruviel. „Nemohli jsme... Nemůžeme v tomto čase opustit naše bratry ve zbrani. Nesmíme. Pochop to, sor'ca.“

Nebe ztemnělo. Milwa už zaslechla i hřmění.

„Nejezdi na jih, sor'ca,“ radil jí Coinneach Dé Reo. „Blíží se bouře.“

„Na bouřku se můžu...“ zarazila se a pronikavě se na něj zahleděla. „Ha! Takové jste tedy v noci dostali zprávy. Nilfgaard, že? Překročí Jarugu v Soddenu? Udeří na Brugge? Proto jste se vypravili na jih?“

Neodpověděl.

„Tak jako v Dol Angra,“ vmetla mu do tváře. „Nilfgaardský císař vás znovu využije, abyste ohněm a mečem šířili paniku v týle jeho protivníků. Až dosáhne, čeho chce, uzavře s králi

příměří a vás jim nechá napospas. Oheň, který zapálíte, vás nakonec pohltí.“

„Oheň nás očistí. A zakalí. Je nutno jím projít. Aenyell'hael, ell'ea, sor'ca? Po vašem křest ohněm.“

„Mně je milejší jiný oheň,“ odvězala Milwa od sedla srnce a shodila ho na zem k nohám elfů. „Takový oheň, jaký praská pod rožněm. Tu máte, abyste v boji nepadali hlady. Já ho už nepotřebuji.“

„Nejedeš na jih?“

„Jedu.“

Jedu, pomyslela si, jedu co nejrychleji. Musím varovat toho paličatého zaklínače, musím ho upozornit, do jakého nebezpečí se chystá, pokusit se ho zastavit.

„Vrať se, sor'ca.“

„Nech mě být, Coinneachu.“

„Od jihu se žene bouře,“ zopakoval elf. „Přinese s sebou velkou spoušť. A velký oheň. Ukryj se v Brokilonu, sestřičko, nejezdí na jih. Udělalas pro nás dost, víc už nemůžeš. Ani nemusíš. My musíme. Ess'tedd, esse creasa! Přišel náš čas. Buď zdráva.“

Vzduch byl těžký a hustý.

*

Teleprojekce vyžadovala řadu komplikovaných zakletí, která bylo nezbytné provádět se spojenýma rukama, společnými silami a myšlenkami. I tak to bylo pekelné vypětí: vzdálenost byla příliš veliká. Zavřená víčka Filippy Eilhart se chvěla, Triss Ranuncul lapala po dechu, na vysoké čelo Keiry Metz vystoupily krůpěje potu. Pouze na tváři Marguerity Laux-Antille se neprojevovalo vyčerpání.

Skoupě osvětlenou komnatou se najednou rozlila záře, v jejímž jasu ztratilo i obložení stěn z tmavého dřeva nakrátko svou patinu. Nad kulatým stolem se materializovala koule mléčného světla. Filippa Eilhart pronesla nahlas poslední

slova zaklínadla. Koule klesla naproti ní, na jedno z dvanácti křesel rozestavených kolem stolu. V kouli se začala rýsovat nevýrazná postava. Obraz mihotal, projekce se chvěla. Ale poznenáhlu se začala ustalovat.

„U šlaka,“ zamumlala Keira a otřela si čelo. „Copak v tom Nilfgaardu neznají glamarye a zkrášlující kouzla?“

„Jak vidíš, asi ne,“ odvětila Tris koutkem úst. „O módě zřejmě taky ještě neslyšeli.“

„Ani o líčení,“ doplnila šeptem Filippa. „Ale teď psst, děvčata. Neokouňte tak na ni. Musíme stabilizovat projekci a přivítat našeho hosta. Pomoz mi, Rito.“

Marguerita Laux-Antille zopakovala formuli zaklínadla a gesto po Filippě. Obraz několikrát zamžikal, ztratil mlhavou neostrost a nepřírozený třpyt, zřetelně vystoupily obrysy a barvy. Čarodějky si mohly důkladně prohlédnout postavu na opačné straně stolu. Triss si skousla rty a významně zamrkala na Keiru.

Žena v projekci měla bledý obličej s nehezkou pletí, bezvýrazné oči, úzké rty a mírně zahnutý nos. Na tmavých, mastných vlasech jí seděl prapodivný, špičatý a poněkud omšělý klobouk. Dojem neupravenosti a zanedbanosti doplňoval beztvary černý hábit s výšivkou na rameni. Stříbrnou nití neuměle nastehovaný půlměsíc v kruhu hvězd byl jedinou ozdobou nilfgaardské čarodějky.

Filippa Eilhart vstala, snažíc se nevystavovat okázale na odív šperky, krajky a toaletu.

„Ctihodná paní Assire,“ promluvila. „Vítáme tě na Montecalvu. Je nám potěšením, že jsi přijala naše pozvání.“

„Přijala jsem je ze zvědavosti,“ řekla nečekaně příjemným a melodickým hlasem čarodějka z Nilfgaardu, zvedla ruku a bezděčně si upravila svou hučku. Měla úzkou ruku se žlutými skvrnami a nerovnými, očividně okousanými nehty.

„Jen ze zvědavosti,“ zopakovala, „která však pro mne může mít osudné následky. Proto vás požádám o vysvětlení.“

„Dostane se ti jej,“ přikývla Filippa a dala znamení ostatním čarodějkám. „Dovol mi však nejprve přivolat projekce ostatních účastnic našeho shromáždění a vzájemně vás seznámit. Prosím o chvílku trpělivosti.“

Čarodějky se opět dotkly dlaněmi a obnovily magický kruh. Vzduch v místnosti se rozechvěl jako napjatá struna, od stropu splynula nad stůl světélkující mlha. V jejím jasu stojící ženy vrhaly na stěny rozkomíhané stíny. Tři z neobsazených křesel obklopily pulsující sféry, v nichž se začaly zjevovat další postavy. První se promítla Sabrina Glewissig v tyrkysových šatech s hlubokým výstřihem a vysokým krajkovým límcem, tvořícím kontrastní pozadí působivému účesu, korunovanému briliantovým diadémem. Vedle ní se z mlhy vynořila Sheala de Tancarville v šatech z černého, perlami pošíitého aksamitu a s boa ze stříbrných lišek na ramenou. Čarodějka z Nilfgardu si roztržitě olizovala úzké rty. Počkej na Francescu, pomyslela si Triss. Až uvidíš Enid, ty černá myško, vylezou ti oči z důlků.

Francesca Findabair nezklamala očekávání. Přepychovou toaletou v barvě býčí krve, honosným účesem, rubínovým náhrdelníkem a nalíčenýma mandlovýma očima.

„Všechny vás vítám, dámy,“ řekla Filippa. „Zde, na hradě Montecalvu, kam jsem si vás dovolila pozvat za účelem projednání jistých věcí zásadního významu. Lituji, že se musíme setkat pouze prostřednictvím teleprojekce. Osobní setkání nám nedovoluje čas, dělící nás vzdálenost a ovšem situace, ve které se všechny nalézáme. Jsem Filippa Eilhart, paní tohoto hradu. Jako inspirátorka našeho setkání a hostitelka v jedné osobě si dovolím představit ty z nás, které se navzájem neznají. Po mé pravici zasedá Marguerita Laux-Antille, rektorka Akademie v Arethuse, po levici Triss Ranuncul z Mariboru a Keira Metz z Carreras. Našimi hosty jsou Sabrina Glewissig z Ardu Carraigh, Sheala de Tancarville z Creydeny v Koviru, Francesca Findabair, známá též jako Enid an Gleanna, nyní vládkyně Doliny květů,

a Assire var Anahid z Vicovara v Nilfgaardském císařství. A teď...“

„A teď se odporoučím!“ vřískla Sabrina Glewissig a namířila ukazovákem se zlatým prstenem na Francescu. „Zašla jsi do krajnosti, Filippo! Nehodlám sedět u jednoho stolu s tou prokletou elfkou ani jako iluze. Krev na podlahách a zdech Garstangu je ještě čerstvá! To ona ji prolila, ona a Vilgefortz!“

„Apeluji na všechny přítomné, aby zachovaly důstojnost,“ opřela se Filippa oběma rukama o hranu stolu. „A chladnou hlavu. Vyslechněte, co vám chci říci. O nic víc neprosím. Až skončím, každá z vás se může z vlastní vůle rozhodnout, zda zůstane či odejde. Projekce je dobrovolná, můžete ji přerušit, kdy se vám zachce. Jediné, o co chci požádat ty, které nás budou chtít opustit, je zachovat toto setkání v tajnosti.“

„Věděla jsem to!“ pohnula se Sabrina tak prudce, že na chvíli zmizela z projekce. „Tajné setkání! Tajné machinace! Zkrátka spiknutí! Je mi nad slunce jasnější, proti komu je namířeno. Tropíš si z nás žerty, Filippo? Žádáš udržení tajemství před našimi králi a před kolegy, které jsi neuznala za vhodné pozvat. Zato zde sedí Enid Findabair, z milosti Emhyra var Emreis kralující v Dol Blathanna, vládkyně elfů, kteří zbrojně podporují Nilfgaard. Jako by to nestačilo, nemohla jsem uvěřit vlastním očím, když jsem v této komnatě spatřila projekci čarodějky z Nilfgaardu. Od které doby přestali nilfgaardští mágové projevovat slepou oddanost a otrockou poslušnost císařskému režimu? Jaká tajemství chceš zachovat? Jestliže je ona tady, tedy s Emhyrovým vědomím a souhlasem. Na jeho rozkaz! Jako jeho oči a uši!“

„To musím popřít,“ namítla klidně Assire var Anahid. „Nikdo neví, že se účastním tohoto shromáždění. Byla jsem požádána o zachování tajemství, zachovala jsem je a zachovám. Rovněž ve svém vlastním zájmu. Kdyby totiž takhle skutečnost vyšla najevo, přišla bych o hlavu. Taková je, abyste věděly, oddanost a poslušnost čarodějí Císařství.“

Mají na výběr buď servilitu, anebo popraviště. Riskuji s vědomím možných následků, avšak resolutně popírám, že jsem zde jako vyzvědačka. Dokázat to mohu jediným způsobem – svou smrtí. Stačí porušit tajemství, o němž hovořila paní Eilhart. Stačí, aby se cokoliv o našem setkání vyneslo za tyto zdi – a já přijdu o život.“

„Těž pro mne by porušení tajemství mohlo mít fatální následky,“ usmála se podmanivě Francesca. „Máš jedinečnou příležitost k odvetě, Sabrino.“

„Oplácím jinak, elfko,“ blýskla zlověstně černýma očima Sabrina. „Pokud by tajemství vyšlo najevo, rozhodně ne mou vinou nebo neopatrností. Mou ne!“

„Něco naznačuješ?“

„Pochopitelně,“ vmísila se do hovoru Filippa Eilhart. „Pochopitelně, že Sabrina něco naznačuje. Nenápadně vám připomíná mou spolupráci s hrabětem Dijkstrou. Jako kdyby zapomněla na své svazky s tajnou službou krále Henselta.“

„Je v tom rozdíl,“ zasyčela Sabrina. „Nebyla jsem tři roky Henseltovou milenkou! Tím méně šéfa jeho rozvědky!“

„Už dost! Zmlkni!“

„Souhlasím,“ promluvila náhle zvučným hlasem Sheala de Tancarville. „Zmlkni, Sabrino. Už jsme se naposlouchali dost o Thaneddu, dost o špionských a nemanželských aférách. Nedostavila jsem se na toto místo, abych se účastnila hádek a poslouchala vzájemné osočování a urážky. Jestli jsem byla pozvána, abych zde byla jako rozhodčí vašich sporů, vezte, že o takovou roli nestojím. Začínám mít pocit, že má účast zde je zbytečná a že ztrácím čas, který jsem mohla věnovat účelněji své vědecké práci. Dokud se mi však ten pocit nepotvrdí, navrhuji dát slovo vážené Filippě Eilhart, ať se dovíme důvod tohoto shromáždění a roli, v jaké na něm máme vystoupit. Poté se můžeme bez zbytečných emocí rozhodnout, zda budeme pokračovat v představení, anebo zatáhneme oponu. Diskrétnost, o níž jsme byly požádány,

pochopitelně zavazuje všechny přítomné. Pokud se tomu některá z vás nechce podřídit, nechť počítá s důsledky, které vyvodím osobně já, Sheala de Tancarville.“

Žádná z čarodějek se neozvala a nepohnula. Triss ani na okamžik nezapochoybovala o vážnosti Shealina varování. Samotářka z Koviru neměla ve zvyku pouštět hrozby do větru.

„Předávám ti slovo, Filippo. K váženému shromáždění se obracím s prosbou o zachování klidu, dokud paní Eilhart nedá najevo, že skončila.“

Filippa Eilhart vstala a zašelestila dlouhou sukní.

„Vážené sestry,“ oslovila je. „Situace je vážná; magie je v ohrožení. Tragické události na Thaneddu, k nimž se v myslí vracím s hořkostí a žalem, dokázaly, že výsledky staletí zdánlivě bezkonfliktní spolupráce prakticky v okamžiku vyšly vniveč, když zvítězily privátní zájmy a přemrštěné ambice. Nyní nastoupil nepořádek, rozvrat, vzájemná nedůvěra a nepřátelství. To, co se děje, se vymklo zpod naší kontroly. Abychom ji znovu získaly, abychom nedopustily živelné zhroucení, musíme se na naší bouří zmítané lodi chopit silnýma rukama kormidla. Já, paní Laux-Antille, paní Ranuncul a paní Metz jsme již o této věci rozmlouvaly a jsme v ní zajedno. Znovuustavení Rady a Kapituly, jež byly zničeny na Thaneddu, již nestačí. Nemůžeme budovat tyto instituce bez záruky, že budou už od počátku nakaženy chorobou, která zničila ty předchozí. Musí vzniknout diametrálně odlišná, tajná organizace, která bude sloužit výhradně magii. Která učiní vše, aby nedošlo ke katastrofě. Protože pokud zanikne magie, zanikne i tento svět. Svět zbaven magie a pokroku, který magie přináší, se jako před věky pohrouží v barbarství a chaosu, utone v temnotě a krvi. Všechny zde přítomné sestry zveme k účasti na naší iniciativě, ke společné práci naší tajné skupiny. Dovolily jsme si vás svolat, abychom si vyslechly váš názor na tuto otázku. Skončila jsem.“

„Děkujeme,“ kývla hlavou Sheala de Tancarville. „Jestli dámy dovolí, já začnu. Má první otázka, drahá Filippo, zní: proč já? Proč ses obrátila na mne? Mnohokrát jsem odmítala návrhy na svou kandidaturu do Kapituly, nepřijala jsem křeslo v Radě. Za prvé proto, že bych se nemohla plně věnovat své výzkumné práci. Za druhé jsem byla přesvědčena a stále jsem, že v Koviru, Povissu a Hengforsu jsou jiní, zasluožilejší. Proto se ptám, proč jsem byla pozvána já, a ne třeba Carduin? Proč ne Istredd z Aedd Gynvael, Tugdual anebo Zangenis?“

„Protože jsou to muži,“ odvětila Filippa. „Instituce, o které jsem hovořila, má být složena výlučně z žen. Paní Assire?“

„Beru zpět svou otázku,“ usmála se nilfgaardská čarodějka. „Co do obsahu se shodovala s dotazem paní de Tancarville. Odpověď mi postačí.“

„Zavání to babským šovinismem,“ podotkla jízlivě Sabrina Glewissig. „Zvláště ve tvých ústech, Filippo, po změně tvé... erotické orientace. Já proti mužům nic nemám. Ba, mám je docela ráda a život bez nich si nedovedu představit. Ale po krátkém zamyšlení... V podstatě je to rozumná koncepce. Muži jsou psychicky labilnější, podléhají emocím a v kritických situacích na ně není spolehnutí.“

„To je fakt,“ přitakala s přesvědčením Marguerita Laux-Antille. „Neustále mám možnost srovnávat efekty výuky adeptek Arethusy s výsledky chlapců ze školy v Ban Ardu. Toto srovnání vypovídá celkem jednoznačně ve prospěch děvčat. Magie vyžaduje citlivost, trpělivost, inteligenci, rozvahu, vytrvalost, ale též pokorné snášení porážek a nezdarů. Muže ničí ctižádostivost, vždy se pachtí po nemožném a nedosažitelném. Často přitom přehlédnou věci dosažitelné a důležité.“

„Dost, dost, dost!“ zvolala Sheala, neskrývající úsměv. „Není nic horšího než vědecky zdůvodňovaný šovinismus, styď se, Rito. Nicméně... Navrhovanou jednopohlavní strukturu toho konventu či lóže, čemu kdo dává přednost,

považuji i já za racionální. Slyšeli jsme, že jde o budoucnost magie. Nuže, magie je příliš důležitá, než abychom její osud svěřili do mužských rukou.“

„Jestli dovolíte,“ promluvila melodicky Francesca Fin-dabair, „ráda bych přerušila rozmluvy o vrozené a neoddiskutovatelné dominanci našeho pohlaví. Vraťme se k návrhu Filippy Eilhart na založení instituce, jejíž poslání pro mne nadále není úplně jasné. Návrh přišel v čase, který není tak docela náhodný a vnucuje jisté souvislosti. Trvá válka. Některá ze severních království Nilfgaard přitiskl ke zdi, některá rovnou zničil. Neskrývá se náhodou pod vznešenými hesly o budoucnosti magie snaha o zvrácení stávající situace? Snaha přitlačit ke zdi a případně zničit Nilfgaard? A potom zatočit s drzími elfy? Jestli jde o to, drahá Filippo, není o čem jednat.“

„Je to důvod, proč jsem byla pozvána já?“ zeptala se Assire var Anahid. „Nevěnuji velkou pozornost politice, avšak je mi známo, že císařská armáda má v bojích převahu nad vašimi vojsky. Kromě paní Francescy a z neutrálního království pocházející paní de Tancarville, všechny dámy zde reprezentují království nepřátelská Císařství. Jak mám rozumět slovům o magické solidaritě? Jako navádění ke zradě? Je mi líto, nehodlám se zaprodát.“

Assire dokončila svou řeč a sklonila se, jako by se dotýkala něčeho, co nebylo vidět v projekci. Triss se zazdalo, že slyšela zamňoukání.

„Ona má ještě kočku,“ zašeptala užasle Keira Metz. „Vsadím se, že černou...“

„Tíše!“ sykla Filippa. „Drahá Francesco, vážená Assire. Naše iniciativa má být absolutně apolitická, to je její základní podstata. Nebudeme se řídit zájmy ras, monarchií, králů a imperátorů, nýbrž prospěchem magie a její perspektivou.“

„Budeme-li pracovat pro povznesení magie, nezapomeňme, prosím, na osoby samotných čarodějek,“ ušklíbala se Sabrina Glewissig. „Víme přece, jak je nakládáno s mágy

v Nilfgaardu. Budeme tady apoliticky žvanit a až Nilfgaard zvítězí a dostaneme se pod císařskou vládu, budeme všechny vypadat jako...“

Triss sebou trhla, Filippa sotva slyšitelně vzdychla, Keira sklopila zrak, Sheala předstírala, že si upravuje boa, Francesca stiskla rty. Tvář Assire var Anahid se ani nezačhvěla, avšak sotva znatelně se zarděla.

„Chtěla jsem říci, že to s námi dopadnebledě,“ dokončila kvapně Sabrina. „Filippa, Triss a já jsme byly na sodden-ském Pahorku. Emhyr by s námi zúčtoval za tamtu porážku, za Thanedd, za všechno naše konání. To je první z výhrad, které mám k deklarované apolitičnosti zakládaného konventu. Znamená snad účast v něm okamžitou rezignaci na postavení, která zastáváme u svých panovníků? Jsou to přece politické funkce. Máme v nich zůstat a sloužit dvěma pánům: magii i moci?“

„Pokud někdo deklaruje svou apolitičnost,“ usmála se Francesca, „vždy se ptám, kterou z politik má na mysli.“

„Dozajista ne politiku, kterou vede,“ poznamenala Assire var Anahid, upřeně se dívajíc na Filippu.

„Já jsem apolitická,“ zvedla hlavu Marguerita Laux-Antille. „Má škola je apolitická. Týká se to všech druhů a způsobů politiky, na které si vzpomenete!“

„Drahé dámy,“ ozvala se už delší chvíli mlčící Sheala. „Nezapomínejte, že jste dominantním pohlavím. Nechovejte se jako holčičky, které se přes stůl přetahují o ták s cukrovím. Filippou navržený princip je jasný. Alespoň pro mne – a mám přece málo důvodů, abych vás považovala za méně inteligentní. Mimo tuto síň buďte, kým chcete, služte, komu a čemu chcete, věrně, jak chcete. Avšak jakmile se sejde konvent, budeme se zabývat pouze magií a její budoucností.“

„Přesně tak si to představuji,“ potvrdila Filippa Eilhart. „Vím, že máme nemálo problémů, nejasností, pochybností. Probereme je během příštího setkání, jehož se už nebudeme

účastnit jako projekce, nýbrž ve vlastní osobě. Osobní přítomnost nebude považována za formální akt vstupu do konventu, ale za gesto dobré vůle. O tom, zda konvent vznikne, rozhodneme společně. My všechny. Se stejnými právy.“

„My všechny?“ ujistila se Sheala. „U stolu vidím prázdná křesla, soudím, že zde nestojí náhodou.“

„Konvent by mělo tvořit dvanáct čarodějek. Přeji si, aby nám kandidátku na jedno z těch křesel na příštím shromáždění navrhla a představila paní Assire. V Nilfgaardském císařství najde zajisté ještě jednu důvěryhodnou čarodějku. Druhé místo vyhrazuji tobě, Francesco, aby ses tady jako jediná čistokrevná elfka necítila osamoceně. Třetí...“

Enid an Gleanna živě zareagovala:

„Prosím o dvě místa. Mám dvě kandidatury.“

„Má některá z přítomných něco proti vznesené prosbě? Pokud ne, já souhlasím. Dnes máme pátého srpna, drahé sestry, pátý den po novoluní. Opět se sejdemu druhého dne po úplňku, za čtrnáct dní.“

„Okamžik,“ zasáhla Sheala de Tancarville. „Jedno místo zůstává prázdné. Kdo bude ta dvanáctá čarodějka?“

„To bude první úkol pro naši lóži,“ usmála se Filippa záhadně. „Za dva týdny vám povím, kdo má usednout na dvanáctém křesle. A pak společně uvážíme, jak dosáhnout toho, aby tam vybraná osoba zasedla. Moje kandidatura vás bezpochyby udiví. Není to obyčejná čarodějka, sestry. Je to Smrt nebo Život, Zničení nebo Obrození, Pořádek nebo Chaos. Záleží na nás.“

*

Všichni obyvatelé vesnice se nahrnuli k plotům, aby si prohlédli projíždějící Potkany. Tuzik vyšel s ostatními. Měl práci, ale zvědavost ho přemohla. Poslední dobou se o Potkanech hodně mluvilo. Zaslých i zvěst, že byli všichni

pochytání a pověšení. Zvěst byla nepravdivá: důkaz právě ukázala a beze spěchu defiloval před celou vsí.

„Troufalí lumpi,“ zašeptal kdosi za Tuzikovými zády, a byl to šepot plný obdivu. „Jedou si, jako by se nechumelilo.“

„Vyparádění jako na svatbu...“

„A ty koně! U nilfgaardských vojáků takové nevidíš!“

„Kradení. Potkani oberou o koně všechny. Kůň se dá vždycky dobře prodat. Ale nejlepší si nechávají pro sebe.“

„Ten vpředu, hleďte, to je Giselher, jejich hejtman.“

„A vedle něho jede na kaštance ta elfka... Jiskra jí říká jí...“

Od plotů vyběhl pes, zalykal se štěkotem a dorážel na nohy elfčiny klisny. Jiskra potřásla bujnou černou hřívou, obrátila koně, hluboko se sklonila a přetáhla psa bičíkem. Ořech zaskučel a třikrát se otočil na místě. Jiskra na něho plivla. Tuzik drtil v zubech kletbu.

Okolostojící si šeptali a nenápadně ukazovali na další Potkany, jedoucí v řadě za sebou přes vesnici. Tuzik naslouchal, i když znal všechny klevety ne hůř než ostatní. Snadno se domyslel, že ten s rozcuchanými slámovými vlasy po ramena, který právě okusoval utržené jablko, je Kayleigh, ten ramenatý je Asse a ten ve vyšíváném polokožíšku je Reef.

Defilé uzavíraly dvě dívky, jedoucí vedle sebe a držící se za ruce. Vyšší z nich seděla na hnědáku, byla nakrátko ostříhaná, pod jejím rozepnutým kabátkem svítila bělostná krajková halenka, blýskaly její prstýnky, náramky a náušnice.

„Ta vylepaná je Mistle,“ slyšel Tuzik. „Je ověšená cingrlátky jako jedlička na Yule...“

„Povídá se, že pobila víc lidí, než kolik zažila jar...“

„A ta druhá? Na grošáku? Ta s mečem na zádech?“

„Říkají jí Falka. Jezdí s Potkany teprve od léta. Ale má to být taky podařené kvítko...“

Podařené kvítko, jak Tuzik odhadl, nebylo o moc starší než jeho dcerka Milenka. Popelavé vlasy mladičké

loupežnice padaly jako vodopád zpod sametového baretu, ozdobeného pyšným bažantím pérem. Na krku jí plál hedvábný šátek barvy vlčího máku uvázaný do výstředního uzlu.

Mezi okounějíci vesničany zavládlo najednou pozdvižení. To když v čele bandy jedoucí Giselher zadržel koně a nedbalým gestem hodil pod nohy babky Mykytky měšec.

„Ať tě všichni bohové opatrují, synáčku milosrdný!“ zakňourala stará Mykytka. „Abys při zdraví ostával, dobrodinče náš, aby tě...“

Jiskřin zvonivý smích přehlušil babčino žvatlání. Elfka přehodila rozpustile pravé lýtko přes hrušku sedla, sáhla do brašny a s rozmachem hodila mezi lidi hrst mincí. Reef a Asse ji následovali, Kayleigh zasypal prašnou cestu úplným stříbrným deštěm. Když se lidé vrhli na peníze, rozřehotal se a hodil po nich ohryzkem.

„Dobrodinci!“

„Sokolíci naši!“

„Ať vás štěstí provází!“

Tuzik neběžel s jinými, nepadl na kolena a nesnažil se z prachu a kuřinců vyhrabat rozházené mince. Zůstal stát u plotu a sledoval zvolna ho míjející děvčata. Mladší, ta s popelavými vlasy, zpozorovala jeho pohled a výraz tváře. Pustila ruku ostříhané, bodla koně ostruhami a najela na sedláka. Zavadila o něj třmenem a přitlačila ho k plaňkám. Uviděl její zelené oči a mimoděk se zachvěl: tolik v nich bylo studené zloby a nenávisti.

„Nechej ho, Falko!“ zavolala ostříhaná. Zbytečně, zelenoukou uspokojilo odstrčení vesničana na plot. Následovala Potkany, ani se už neohlédla.

„Sokolíci!“

„Štědří dobrodinci!“

Tuzik si odplívl.

Navečer vpadli do vsi Černí, hrůzu budící jezdcí z pevnosti na Fen Aspra. Duněly podkovy, ržáli koně, řinčely

zbraně. Šoltys a další zpovídání sedláci lhali jako najatí, naváděli pronásledovatele na falešnou stopu. Tuzika se nikdo na nic neptal. A dobře bylo tak.

Když se vrátil z pastviny a vešel do zahrady, zaslechl dětské hlasy. Rozeznal holčičí štěbetání dvojčat koláře Hrbka, přeskakující fistule klučinů ze sousedství. A Milenčin hlásek. Hrají si, pomyslel. Vyšel zpoza kůlny – a ztuhl.

„Mileno!“

Milenka, jeho jediná žijící dceruška, jeho mazlíček, světlo jeho očí, si na záda pověsila na provázku klacek, představující meč. Rozpustila si vlásky, do vlněné čapky vetkla kohoutí péro a kolem krku si omotala matčin šátek. Pokusila se na něm nešikovně napodobit výstřední uzel.

Milenka měla zelené oči.

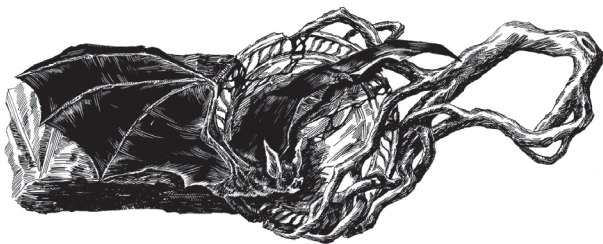
Tuzik doposud nikdy na dceru nevztáhl ruku, nikdy nepoužil řemen.

Toho dne to bylo poprvé.

*

Na obzoru zablýsklo, zdálky sem dolehl zvuk hromu. Závan větru rozčeřil hladinu Stučky. Žene se bouře, uvažovala Milwa, pořádná slotá. Pěnkavy se nemýlily.

Pobídla koně. Aby zaklínače dohonila před bouřkou, musela si pospíšet.

Poznal jsem v životě mnoho vojáků. Znal jsem hejtmany a vojvody, jenerály i maršály, vítěze nesčetných tažení a bitev. Naslouchal jsem jejich vyprávění a pamětem. Vidával jsem je sklánět se nad mapami, zakreslovat do nich barevné linky a šipky, plánovat, vymýšlet strategie. V té papírové válce vždy všechno klapalo, všechno fungovalo, vše bylo jasné a ve vzorném pořádku. Tak to musí být, vysvětlovali mi. Armáda je především pořádek a řád. Vojsko se bez pořádku neobejde.

Tím podivnější je, že co se týče pořádku, opravdová válka – a několik opravdových válek jsem viděl – neodbytně připomíná hořící bordel.

Marigold:
Půl století poesie

KAPITOLA DRUHÁ

Vody Stužky proudily přes skalní hranu, padaly dolů na onyxově černé balvany a tříštily se na nich do bílé pěny. Vodopád napájel rozlehlou tůň, tak průzračnou, že bylo